

Hồi thứ Ba Mười Bốn

Địch Vân Rèn Luyện Huyết Đao Kinh

Địch Vân đưa huyết đao lên gạt đánh choang một tiếng, thanh quỉ đầu đao bật ngược lại nhưng chưa bị gãy.

Nguyên thanh quỉ đầu đao nay cũng là một bảo đao, tuy nó không bén tuyệt luân bằng thanh huyết đao nhưng thân dày, huyết đao không chặt đứt được.

Bữa trước Lục Thiên Trữ chiến đấu với Huyết Đao Tăng thanh quỉ đầu đao đã bị huyết đao chém mẻ ba chỗ, bữa nay lại đụng nhau nó mẻ thêm một miếng mà thôi.

Hoa Thiết Cán tuy không chuyên dùng đao, nhưng lão đã luyện thành căn bản võ công đủ loại, lão sử đao Địch Vân cũng không chống nổi, hai bên trao đổi mấy chiêu chàng lâm vào tình trạng hạ phong phải lùi hoài, Hoa Thiết Cán cũng không truy kích, lão cúi lượm nửa con chim đã nướng chín của Địch Vân ăn còn thừa để đó lão vừa nhai ngấu nghiến vừa khen:

– Ngon quá! Ngon quá! Thịt chim vừa thơm lại vừa giòn.

Địch Vân quay đầu lại ngó Thủy Sanh, hai người cùng xao xuyến trong lòng.

Lần này Hoa Thiết Cán tay cầm binh khí trở lại khiêu chiến, tình thế nguy hiểm hơn lần trước, lão mà tay không thì Địch Vân có bị đâm đá đến thọ thương thổ huyết là cùng. Mấy khi vung quyền đâm chết chàng được hiện giờ trong tay lão đã có đao kiếm thì chàng chỉ lỡ một chiêu là mất mạng.

Cuộc đấu lần trước sở dĩ Địch Vân miễn cưỡng chống chọi được là trông vào Thủy Sanh tay cầm huyết đao trợ chiến, chuyến này Hoa Thiết Cán tay cầm khí giới cũng nhiều hơn nên chiếm thượng phong hoàn toàn.

Hoa Thiết Cán đớp hết nửa con chim, còn muốn ăn nữa lão ngó thấy bên sơn động còn một con, lại đến lấy ăn nốt rồi vừa lau miệng vừa nói:

– Giỏi quá! Công phu nướng chim đáng vào bậc nhất.

Vẻ mặt nhâng nháo, lão xoay mình lại đột nhiên nhảy vọt tới vung đao chém Địch Vân, “Véo” một tiếng.

Thế đao rất cấp bách Địch Vân không kịp đề phòng suýt nữa bị hớt mất nửa đầu.

Trong lúc hoang mang, chàng vội giơ đao lên gạt.

Hoa Thiết Cán vẫn úy kỵ nội lực chàng hùng hậu, song đao mà đụng nhau tất làm cho cánh tay lão tê chồn, lão phải nghiêng đao đi một chút.

Trong vòng ba chiêu, Địch Vân đã chân tay luống cuống.

Xẹt một tiếng, cánh tay trái chàng bị quỷ đầu đao rạch thành một đường dài.

Thủy Sanh la hoảng:

– Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa! Hoa bá bá! Diệt nữ chia thịt chim cho Hoa bá bá ăn.

Hoa Thiết Cán thấy đao pháp của Dịch Vân tầm thường chưa đáng xếp vào cao thủ hạng nhì trong võ lâm, lão định bụng:

– Ta giết thằng lỏi này sớm đi cho khỏi hậu hoạn.

Lão liền hạ thủ đánh rất gấp, miệng cất tiếng hỏi:

– Thủy diệt nữ, có phải người thương xót gã tiểu tử này không? Người không nhớ đến biểu ca ở Uông Gia nữa sao?

Véo, véo, véo! Lão chém luôn ba đao, lại một đao nhằm chém vào vai bên mặt Dịch Vân, may mà chiêu đao này trúng vào chỗ có Ô Tầm giáp bảo vệ, nếu không cánh tay mặt chàng đã bị chặt đứt rồi.

Thủy Sanh lại hét lên:

– Hoa bá bá! Đừng đánh nữa!

Dịch Vân tức giận quát:

– Cô làm gì mà nhộn lên thế? Ta đánh không lại, thì bị lão giết là cùng chứ gì!

Trong cơn tức giận chàng như người điên, chàng vung đao chém loạn xạ.

Đột nhiên thanh huyết đao đang cầm ở tay mặt đưa qua tay trái chàng xoay tay đánh Hoa Thiết Cán một cái bạt tai.

Hoa Thiết Cán có ngờ đâu một chàng thiếu niên võ nghệ tầm thường mà lại biết ra chiêu này, lão né tránh không kịp, phát chưởng của đối phương đánh trúng vào cổ đến “Bốp” một tiếng, lão bị chấn động nửa người tê dại.

Dịch Vân sửng sốt nghĩ thầm:

– Đây là chiêu “Nhĩ Quang Thức” mà lão cái bá bá đã dạy ta ngày trước.

Chàng ra chiêu đặc thủ sử đến chiêu “Thích Kiên Thức” và “Thủ Kiếm Thức”

Hoa Thiết Cán la lên:

– Liên Thành Kiếm Pháp! Liên Thành Kiếm Pháp!

Dịch Vân lại một phen sửng sốt, ngày trước chàng ở Vạn Phủ tại Kinh Châu cùng bọn Vạn Khuê tử chiến lúc sử đến ba chiêu này, Vạn Chấn Sơn cũng hô là Liên Thành Kiếm Pháp, khi đó chàng còn cho là Vạn Chấn Sơn hồ đồ, nhưng hiện nay Hoa Thiết Cán một tay đại hào kiệt ở Trung Nguyên biết nhiều hiểu rộng cũng hô là Liên Thành Kiếm Pháp thì còn sai thế nào được?

Chàng tự hỏi:

– Chẳng lẽ ba chiêu của lão cái truyền thụ đúng lá Liên Thành Kiếm Pháp sao?

Chàng dùng đao làm kiếm sự liền mấy lần ba chiêu này, nhưng bản lãnh Hoa Thiết Cán nào như phải bọn Lỗ Khôn, Vạn Khuê? Chỉ có chiêu đầu chàng phóng ra trong lúc bất ngờ nên đánh trúng lão mà thôi còn mấy chiêu sau đem ra sử dụng đều vô hiệu quả.

Đến lần thứ tư, Dịch Vân sử chiêu “Khử Kiếm Thức” dùng huyết đao khều thanh quỷ đầu đao của Hoa Thiết Cán nhưng lão đã chuẩn bị từ trước phóng chân đá vào uỷng mạch chàng.

Dịch Vân nắm không vững, thanh huyết đao tuột tay Hoa Thiết Cán liền ra chiêu “Thuận Thủy Thôi Chu” đao kiếm ở hai tay đều đâm tới trước ngực chàng.

Kịch Kịch hai tiếng, cả đao lẫn kiếm đều đâm trúng trước ngực Dịch Vân, nhưng bị Ô Tâm Giáp cản trở không đâm vào được.

Thủy Sanh trong tay cầm một viên đá đứng chờ sẵn một bên, phòng khi Dịch Vân ngộ hiểm là xông vào viện trợ.

Nàng thấy Hoa Thiết Cán thi triển cả đao lẫn kiếm không nghĩ ngại gì nữa, giờ hòn đá lên đập vào sau gáy lão.

Hoa Thiết Cán lần trước phỏng đoán thương đâm không thấu vào người Dịch Vân đã lấy làm kỳ, nghĩ mãi không hiểu nguyên nhân. Lão đoán là chàng đặt ở trước ngực hoặc thiết hạp, hoặc đồng bài rồi ngẫu nhiên thương đâm trúng vào vật rắn, nhưng lần này đao đao kiếm cũng đâm trúng, nhất định không thể trùng hợp như vậy, bất giác lão ngần người ra một chút.

Dịch Vân phóng chưởng mãnh liệt đánh tới, Thủy Sanh từ mặt sau đánh lại.

Hoa Thiết Cán bỗng la hoảng:

– Có ma! có ma!

Trong lòng khiếp sợ, lão tự hỏi:

– Chẳng lẽ vong hồn của Lục đại ca và Lưu huynh đệ cầm hồn ta về tội ăn thịt di thể mà xuất hiện làm khó dễ với ta?

Toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt, lão nhảy lùi lại phía sau mấy bước.

Thủy Sanh và Dịch Vân liền nhân cơ hội này chạy trốn vào sơn động, kéo mấy tảng đá lớn lấp cửa.

Trước kia Thủy Sanh sợ Dịch Vân lần vào đã vít cửa động, chỉ để lối đi nhỏ hẹp vừa lọt một người và phải cúi xuống mới chui qua được, bây giờ chỉ cần đặt thêm một tảng đá là hết đường.

Hai người thoát chết trống ngực đánh thành thành.

Lại nghe Hoa Thiết Cán hô hoán:

– Ra đây! Mấy con rùa kia! Các người ẩn ở trong động mãi được chăng? Trong đó làm gì có chim để bắt mà ăn thịt? Ha ha! Ha ha!

Thủy Sanh và Dịch Vân bỗng đưa mắt nhìn nhau nghĩ bụng:

– Lão nói đúng, chúng ta ở trong thạch động lấy gì mà ăn? Nhưng ra ngoài lại bị lão giết, biết làm thế nào?

Giả tử Hoa Thiết Cán cứ tấn công, đẩy đá mở cửa động sấn vào thì Dịch Vân và Thủy Sanh đã mất huyết đao cũng khó lòng chống nổi. Nhưng lão thấy đao kiếm đâm không thấu vào người Dịch Vân liền cho là có ma quỷ tác quái, lão sợ đến toát mồ hôi, lông tóc đứng dựng cả lên, người không ngớt run bần bật.

Dịch Vân và Thủy Sanh giữ cửa động hồi lâu không thấy Hoa Thiết Cán đến tấn công mới hơi vững dạ.

Dịch Vân coi lại vết thương cánh tay, máu vẫn còn chảy không ngớt.

Thủy Sanh xé mảnh vạt áo buộc lại cho chàng.

Dịch Vân cởi gói cốt hời đeo ở sau lưng xuống, tiện tay chàng lấy cuốn sách nhỏ ra, đó là cuốn Huyết Đao Kinh mà chàng đã thu được ở trong người Bảo Tượng.

Vừa rồi chàng cùng Hoa Thiết Cán ác đấu một hồi, tuy thời gian ngắn ngủi, chưa mất sức nhiều mà tâm thần rất đổi khản trương. Lúc này chàng được nghỉ ngơi mới cảm thấy mỗi mệt khó chịu.

Chàng nhớ lại ngày trước ở trong tòa phá miếu, lúc mới thấy cuốn Huyết Đao Kinh, liền cử động theo tư thức của người đàn ông hỏa thể thì thấy tinh thần phấn khởi.

Chàng đoán chắc Hoa Thiết Cán quyết chẳng chịu bỏ qua, chỉ lát nữa là lại xảy cuộc ác đấu, chàng tính thầm:

– Dù có bị lão giết chết cũng nên đổi lại mấy chưởng khủng khiếp mới cam tâm, người ta nhọc mệt thì kháng địch làm sao được?

Dịch Vân tiện tay mở sách ra coi thấy hình người trong bản đồ đầu chúc xuống, chân chổng ngược, đầu người đặt xuống đất, hình thức hai tay càng quái dị, chàng liền làm theo tư thức này, cũng chúc đầu xuống giơ chân chổng ngược lên.

Thủy Sanh thấy Dịch Vân đột nhiên cử động quái lạ, cho là chàng lại nổi cơn khùng, nàng tự hỏi:

– Ngoài có cường địch, trong có người khùng, biết làm thế nào?

Dịch Vân luyện chưởng nửa giờ thấy toàn thân ấm áp, tựa hồ sưởi lửa, trong mình thư thái dễ chịu.

Chàng lại lật xuống trang dưới thấy người đàn ông hỏa thể chống tay trái

xuống đất, làm người bằng bần song hành với mặt đất. Hai chân đưa ngược lên móc vào cổ, tư thế này rất khó bắt chước, nhưng Dịch Vân đã luyện Thần Chiếu Công, nên vận dụng tứ chi bách thể theo ý muốn một cách dễ dàng, muốn sao được vậy, chẳng có gì trở ngại.

Chàng liền theo đồ phổ bắt đầu luyện, luồng nội tức trong mình cũng lưu hành theo các đường gân đỏ gân xanh thông vào các huyết mạch.

Cuốn Huyết Dao Kinh này gồm đủ yếu quyết về nội ngoại công của Huyết Dao Môn, mỗi trang đồ hình phải luyện hàng năm mới thành công, nhưng Dịch Vân đã đã thông hai mạch Nhâm Đốc lại có căn bản nội lực thâm hậu về môn Thần Chiếu Công thì bất cứ loại võ công nào, khó khăn đến đâu, một khi đã lọt vào tay chàng đều có thể luyện được ngay.

Dịch Vân luyện từng thức một, càng luyện càng cảm thấy say mê hứng thú.

Sau Thủy Sanh biết chàng mở sách luyện công mới bớt kinh hãi.

Nàng coi một lúc thấy những tư thức của Dịch Vân ly kỳ cổ quái bất giác nàng vừa bật cười vừa kinh dị, tự hỏi:

– Chẳng lẽ trong thiên hạ quả có võ công giống như vậy?

Nàng tiến gần lại một bước, liếc mắt ngó vào cuốn Huyết Dao Kinh đã mở sẵn để đó.

Đột nhiên mặt nàng đỏ bừng lên, trống ngực đánh thành thành.

Nguyên trong đồ phổ vẽ một người đàn ông trần truồng.

Thủy Sanh vừa thẹn vừa sợ, tự nghĩ:

– Chẳng hiểu tên tiểu ác tăng này luyện công rồi có cởi quần áo mình trần như nhộng, theo đồ hình không?

May mà hình ảnh mối lo của nàng thủy chung không xuất hiện.

Dịch Vân luyện nội công một lúc rồi lật sách mở qua trang khác chàng thấy hình người trong đồ phổ tay cầm loan đao chém chệnh chếch xuống, chàng cả mừng buột miệng hô:

– Huyết Dao Dao Pháp!

Chàng chạy tới cửa động nhìn ra ngoài không thấy Hoa Thiết Cán đâu, liền lượm một cành cây dùng làm đao chiêu theo đồ hình phát chiêu.

Huyết Dao Dao Pháp thật là quái dị, chiêu nào cũng nhằm chém vào phương vị không thể xảy ra.

Dịch Vân chỉ luyện ba chiêu liền lĩnh hội được ngay.

Nguyên bất cứ chiêu đao pháp nào đều theo tư thức cổ quái trước mặt mà đưa ra, trong huyết Dao Dao Pháp có những chiêu số khiến người ta tuyệt không ngờ tới.

Địch Vân lựa lấy bốn chiêu rèn luyện trở đi trở lại, chàng tự nhủ:

– Ta chẳng ngủ mà cũng không nghỉ nữa, cần luyện gấp cho thành ba mươi bảy, ba mươi tám chiêu. Sau bốn, năm ngày ta có thể quyết một trận tử chiến với lão họ Hoa, đáng tiếc ở chỗ mình không luyện môn đao pháp này sớm hơn.

Ngờ đâu Hoa Thiết Cán không để chàng yên được nửa ngày.

Địch Vân đang chuyên tâm dốc chí luyện chiêu thì Hoa Thiết Cán đã đến ngoài động cất tiếng hô:

– Tiểu hòa thượng! Tiểu hòa thượng có xơi tim gan của nhạc phụ đại nhân không? Mùi vị ngon đáo để!

Thủy Sanh giật mình kinh hãi đẩy phiến đá cửa động chạy ra, nàng thấy Hoa Thiết Cán tay cầm quả đầu đao đang khoét phần mộ Thủy Đại, tuy lão chưa moi đến thi thể nhưng chỉ là vấn đề trong chốc lát.

Nàng gầm lên:

– Hoa bá bá! Hoa bá bá... bá bá tuyệt không nghĩ gì đến mối thâm tình anh em kết nghĩa ư?

Nàng vừa la vừa chạy ra.

Bản tâm Hoa Thiết Cán là dẫn dụ Thủy Sanh ra ngoài để đánh té nàng trước rồi sẽ liệu lý Địch Vân sau. Nếu không thì hai người liên thủ chiến đấu khiến lão chẳng khỏi bận chân tay.

Lão thấy Thủy Sanh chạy ra, vẫn lơ đi như không biết, tiếp tục cúi đầu quật mộ.

Thủy Sanh chạy tới nơi, vung chưởng đánh thật mạnh vào sau lưng lão.

Hoa Thiết Cán xoay tay nhanh như chớp chụp được cổ tay nàng.

Thủy Sanh lại vung chưởng tay trái đánh ra.

Hoa Thiết Cán nghiêng mình tránh khỏi, xoay tay điểm tới.

Sau lưng trúng chỉ, Thủy Sanh la lên một tiếng, té nhào xuống đất.

Lúc này Địch Vân tay cầm cành cây vừa chạy tới.

Hoa Thiết Cán cười khanh khách nói:

– Vị tiểu hòa thượng này không muốn sống nữa rồi mới cầm cành cây lại chiến đấu với lão gia, hay lắm! Tiểu hòa thượng là ác tăng ở Huyết Đao Môn, vậy lão gia dùng binh khí của quý phái để đưa tiểu hòa thượng về châu trời.

Lão xoay tay rút huyết đao ở sau lưng ra, liệng thanh quả đầu đao xuống đất, chớp mắt lão chém Địch Vân luôn ba đao.

Thanh huyết đao lưỡi mỏng như giấy, lúc ra chiêu đao phong rít lên vù vù.

Hoa Thiết Cán khen thầm trong bụng:

– Quả là một thanh bảo đao!

Địch Vân thấy Huyết Đao chém tới cực kỳ thần tốc trong lòng không khỏi kinh hãi, bất giác chân tay luống cuống, chàng nghiêng rặng tự nhủ:

– Đã thế ta phải liều mạng cho hai bên cùng chết.

Tay mặt huy động cành cây, chàng phản kích đập vào sau gáy lão đánh “Chát” một tiếng.

Chiêu này cực kỳ cổ quái! Giả tử tay chàng cầm lợi đao chứ không phải cành cây thì đã chém vỡ đầu Hoa Thiết Cán rồi.

Thực ra võ công Hoa Thiết Cán cũng chẳng kém gì Huyết Đao Lão Tổ, ngay Huyết Đao Lão Tổ đã luyện Huyết Đao Công rất tinh thực cũng quyết chẳng thể đánh một chiêu mà giết được Hoa Thiết Cán chứ đừng nói chuyện Địch Vân, nhưng Hoa Thiết Cán khinh quá chừng, coi bần lãnh Địch Vân chỉ vào đệ tam hạng trong võ lâm nên lão mới bị trúng đòn.

Hoa Thiết Cán sửng sốt, vung đao toan chém nữa thì cành cây của Địch Vân đánh loạn lên như cuồng phong bạo vũ.

Bình một tiếng! Địch Vân lại đánh trúng lão một đòn vào sau gáy.

Hoa Thiết Cán lão đảo người đi kêu thét lên:

– Có ma! Có ma!

Lão xoay mình ngó lại, khiếp sợ đến chân tay bủn rủn, bàn tay nổi ra, thanh huyết đao rút xuống đất lão không lượm lên nữa co giò lên chạy như bay trốn đi thật xa.

Nguyên Hoa Thiết Cán sau khi ăn thịt xác chết nghĩa huynh, nghĩa đệ, trong lòng vẫn hồi hộp lo sợ, lúc nào cũng nơm nớp nghĩ tới hồn ma Lục Thiên Trữ và Lưu Thừa Phong đến đòi mạng.

Vừa rồi đao kiếm đâm không trúng người Địch Vân, lão đã nhận định có ma quỷ ám trợ địch nhân, bây giờ Địch Vân cầm cành cây đến đấu với lão, hiển nhiên chàng đứng ở trước mặt Thủy Sanh lại điểm huyết nằm lặn dưới đất, vậy mà sau gáy lão bị vật rắn đánh trúng liên tiếp.

Trong hang tuyết này ngoại trừ lão cùng Địch Vân còn ai nữa đâu? Vậy người đứng sau lưng ám toán lão chẳng phải ma quỷ thì còn cái gì?

Hoa Thiết Cán quay đầu nhìn lại, giả tử lão nhìn thấy ai thì đã không sợ hãi đến thế, nhưng chẳng thấy vật gì nên càng táng đờm kinh hồn, khi nào lão còn dám dừng lại trong khoảnh khắc?

Địch Vân tuy đánh trúng Hoa Thiết Cán hai đòn liên tiếp, nhưng lão chưa bị thương đã bỏ chạy thực mạng khiến chàng rất lấy làm kỳ.

Chàng lượm thanh huyết đao lên, ngó thấy Thủy Sanh nằm dưới đất không nhúc nhích, liền hỏi:

– Cô nương bị lão điểm huyết ư?

Thủy Sanh đáp:

– Phải rồi!

Địch Vân nói:

– Tại hạ không biết giải huyết, chẳng thể cứu cô được.

Thủy Sanh ngập ngừng nói:

– Chỉ cần người... ở trên lưng và trên đùi ta...

Nàng toan trở cho chàng hay bộ vị huyết đạo để nhờ chàng làm phép “Thôi Cung Quá Huyết” giải huyết đạo bị phong tỏa, nhưng nàng vừa nói tới hai chữ “trên đùi” lại nghĩ:

– Tên tiểu dân tăng này gần đây tuy đối với ta chẳng có điều gì vô lễ, song trước kia đã lộ phẩm hạnh không đoan chính, nếu gã thừa cơ hội cử động được mà làm ầu...

Rồi nàng dừng lại không nói nữa.

Địch Vân đột nhiên thấy khoe mắt nàng đầy vẻ sợ hãi, chàng tự hỏi:

– Hoa Thiết Cán đã chạy trốn rồi cô còn sợ gì nữa?

Chàng xoay chuyển ý nghĩ liền hiểu là nàng sợ mình, bất giác khí tức xông lên tận cổ, liền lớn tiếng:

– Cô sợ ta xâm phạm... sợ ta... hừ hừ! Từ nay trở đi ta không muốn nhìn mặt cô nữa.

Chàng tức quá vung chân đá bừa bãi, tuyết bắn tứ tung.

Chàng trở về sơn động lấy cuốn Huyết Dao Kinh rồi bỏ đi một chỗ, không dòm ngó gì đến Thủy Sanh.

Thủy Sanh trong lòng hổ thẹn tự hỏi:

– Chẳng lẽ ta ngờ oan cho gã và trách gã một cách lầm lẫn?

Nàng nằm dưới đất không nhúc nhích, sau chừng nửa giờ, một con chim ưng từ trên không sà xuống chồm vào mặt nàng.

Nàng kinh hãi kêu thét lên.

Đột nhiên ánh hồng quang thấp thoáng, thanh huyết đao chênh chếch phóng tới, chặt đứt con chim ưng làm hai mảnh rớt xuống bên nàng.

Nguyên Địch Vân tuy căm hận Thủy Sanh hoài nghi mình, nhưng cũng lo Hoa Thiết Cán trở lại gia hại nàng, nên vẫn coi chừng đồng thời rèn luyện công phu trong Huyết Dao Kinh.

Chàng liệng phi đao ra chém đứt con chim làm hai mảnh rồi không còn gì

ngăn cản nữa, thanh đao bay xa mười mấy trượng mới rớt xuống, đó là chiêu “Lưu Tinh Kinh Thiên” về đao pháp mà chàng đã luyện thành.

Thủy Sanh la gọi:

– Địch đại ca! Địch đại ca! Tiểu muội lắm rồi, trăm ngàn lần tiểu muội có điều không phải.

Địch Vân lơ đi như không nghe thấy, vẫn chẳng hỏi gì đến nàng.

Thủy Sanh lại hỏi:

– Địch đại ca! Đại ca lượng thứ cho tiểu muội, gia gia chết rồi tiểu muội lênh đèn tro bụi, chưa hiểu việc đời, đại ca đừng hờn giận tiểu muội nữa được không?

Địch Vân vẫn làm ngơ, nhưng lửa giận trong lòng đã vơi đi một phần nào.

Thủy Sanh vẫn nằm dưới đất hôm sau huyết đạo mới tự giải khai.

Nàng biết Địch Vân tuy không nói nửa lời, nhưng suốt đêm chàng không nhắm mắt canh giữ ở bên mình nàng, nên trong lòng vô cùng cảm kích.

Nàng vừa cử động được đã đi nướng chim ưng, chia một nửa đưa đến bên Địch Vân.

Địch Vân thấy nàng gần tới nơi liền nhắm mắt lại để tuân giữ lời tự hứa không nhìn nàng nữa.

Thủy Sanh đặt nửa con chim ưng xuống rồi bỏ đi.

Địch Vân chờ nàng đi xa rồi mới mở mắt ra.

Bỗng nghe Thủy Sanh “Ủa” một tiếng rồi la:

– Úi Chao!

Nàng té nhào xuống đất.

Địch Vân nháy vọt tới bên mình nàng, Thủy Sanh mỉm cười đứng dậy nói:

– Tiểu muội gạt đại ca, đại ca bảo từ nay không nhìn đến tiểu muội, bây giờ chẳng đã ngó rồi ư? Vậy câu ấy bỏ đi không kể nữa.

Địch Vân hùng hổ trợn mắt lên nhìn Thủy Sanh nghĩ bụng:

– Đàn bà con gái trong thiên hạ đều tâm thuật quỷ quyệt, chỉ có một mình Lăng cô nương của Đình đại ca là không lừa gạt ai, từ nay ta không mắc lừa thị nữa.

Thủy Sanh cười khanh khách nói:

– Địch đại ca! Đại ca chạy lại cứu viện, tiểu muội cảm ơn đại ca.

Địch Vân nguýt nàng một cái rồi trở gót bỏ đi.

Hoa Thiết Cán sợ ma quỷ tác quái, không dám đến sơn động quấy nhiễu nữa, lão đành gặm da cây nhai rễ cỏ để sống qua ngày, thỉnh thoảng lão tìm trăm

phương ngàn kế mới đánh được con tuyết nhận ăn.

Địch Vân hàng ngày luyện một vài chiêu đao pháp về Huyết Đao, nội lực ngoại công của chàng càng ngày càng tăng tiến.

Đông qua xuân tới, khí trời dần dần trở nên ấm áp, trong hang núi tuyết đọng không dày nữa, sau rửa thành nước chảy róc rách, tuyết bắt đầu tan.

Trong thời gian ở sơn cốc Địch Vân đã luyện hết nội công cùng đao pháp trong Huyết Đao Kinh, hiện giờ chàng còn luyện những môn võ công thượng thừa của hai phe chính tà, tuy về kinh nghiệm và duyệt lịch chàng còn thiếu sót rất nhiều. Đồng thời những tinh hoa về công phu chính tà chàng cũng chưa thông hết, nhưng về võ công chàng đã cao thâm hơn Hoa Thiết Cán và Huyết Đao Lão Tổ nhiều, so với Đinh Điển ngày trước chàng không thua kém mấy, đó là nhờ ở công trình đả thông được hai mạch Nhâm Đốc, và đã luyện thành môn Thần Chiếu Công.

Thủy Sanh nói với chàng, chàng lại sợ mắc lừa nên thủy chung vẫn câm miệng, chẳng nói nửa lời.

o O o